

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 3744/20
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Снежане Илић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „ТОМИЋ ПРЕВОЗ“ доо Шабац, ул. Бранимира Ћосића бр. 59, кога заступа Владимир Терзић, адвокат из Шапца, ул. Владе Јовановића 33 а, против тужених: 1. „ЛУКИЋ ТОУРС“ доо Уб, ул. Тамнавска бр. 41 а и 2. АА из .... – ....., ..., чији је пуномоћник Душко Рашић, адвокат из Обреновца, ул. Момчила Радовановића бр. 8, ради раскида уговора и реституције цене, вредност предмета спора 1.926.065,00 динара, одлучујући о жалби друготуженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Ваљеву П 86/19 од 08.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба друготуженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Ваљеву П 86/19 од 08.06.2020. године у ставовима I и IV изреке пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке обавезан је друготужени да тужиоцу на име повраћаја купопродајне цене исплати износ од 16.000,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 07.08.2018. године, која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције увећане за 8 процентних поена до исплате. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев да се првотужени обавезе да тужиоцу на име повраћај дела купродајне цене исплати износ од 36.000,00 динара са каматом по Закону о затезној камати од 07.02.2018. године до исплате. Ставом III изреке одбијен је захтев којим је тужилац тражио да се раскине Уговор о купопродаји аутобуса марке „Сетра“ тип S215HD, бр. шасије WKK17900001032293, који је био регистрован код ПУ Шабац, са рег. ознаком ША 070-ГБ, закључен 15.01.2015. године између тужиоца и тужених. Ставом IV изреке, друготужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 280.472,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Благовременом жалбом тужени побијају наведену пресуду и то првотужени у делу одлуке о трошковима поступка, указујући да је суд пропустио да првотуженом досуди трошкове поступка, а друготужени у делу у коме није успео у спору.

Друготужени побија пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, посебно указујући на повреду одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Истиче да првостепени суд није могао делимично усвојити тужбени захтев, јер је одбио захтев за раскид уговора о продаји аутобуса, услед чега сматра да постоји противречност између усвајајућег и одбијајућег дела. Додаје да суд није дао разлоге за своју одлуку о враћању купопродајне цене, имајући у виду чињеницу да је тужилац више година користио предметни аутобус, чиме је остварио добит, па је првостепени суд требало да изврши умањење купопродајне цене. Осим тога, наводи да побијана одлуке не садржи разлоге о досуђењу законске затезне камате. Сматра да није правилан закључак првостепеног суда да је друготужени био фактички власник аутобуса, јер је предметни аутобус био унет као основно средство првотуженог, донета је одлука о продаји и потом извршен пренос власништва са првотуженог на тужиоца. Указује да није јасан закључак првостепеног суда да се ради о заштити од евикције због постојања ограничења јавно правне природе на спорном аутобусу, посебно имајући у виду да је тужилац предметни аутобус купио од другог привредног субјекта, чије је то основно средство било. Сматра да је погрешно примењен члан 515. Закона о облигационим односима, којим је прописан рок за остваривање права по основу заштите од евикције, који износи једну годину од дана сазнања, па указује да првостепени суд није утврђивао да ли је тужилац тужбу поднео благовремено. Предлаже да Привредни апелациони суд преиначи побијану пресуду и одбије тужбени захтев у целини или да исту укине и спис врати првостепеном суду на поновни поступак.

Одговор на жалбу није поднет.

Допунским решењем од 01.10.2020. године тужилац је обавезан да првотуженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 72.000,00 динара, чиме је поступљено у складу са чланом 358. став 3. Закона о парничном поступку, у односу на жалбу првотуженог.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба друготуженог није основана.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се без основа указује жалбом друготуженог. Побијана пресуда је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама, које су у складу са стањем у спису.

Жалбени наводи друготуженог којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и постојање повреда одредаба поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, нису цељени од стране другостепеног суда, јер се ради о незвољеним жалбеним разлозима. У смислу члана 479. став 1. Закона о парничном поступку, пресуда донета у парници о спору мале вредности може се побијати само због повреде одредаба поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца према друготуженом у износу од 16.000,00 евра, према првотуженом у износу од 36.000,00 динара, на име враћања купопродајне цене по основу одговорности тужених за заштиту од евикције, као и неновчани захтев тужиоца да се раскине Уговор о купопродаји аутобуса марке „Сетра“ S215HD, број шасије WKK17900001032293, који је био регистрован код ПУ Шабац са регистарском ознаком ША 070-ГБ закључен 15.01.2015. године између тужиоца и тужених.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је купио предметни аутобус тако што му је првотужени испоставио рачун бр. 15001/15 од 15.01.2015. године, на основу одлуке првотуженог од 15.01.2015. године о продаји предметног аутобуса, а купопродају аутобуса тужилац је усмено договорио са друготуженим. Тужилац је првотуженом уплатио износ од 36.000,00 динара по испостављеном рачуну, а друготуженом је исплатио износ од 16.000,00 евра. Тужиоцу је издата саобраћајна дозвола 15.01.2015. године за предметни аутобус са регистарским ознакама ША 070-ГБ. Према потврди о привремено одузетим предметима Полицијске управе у Шапцу ПУ бр. 568/18 од 06.02.2018. године, тужиоцу је дана 06.02.2018. године привремено одузет аутобус марке и типа „Сетра“ S215HD, регистарске ознаке ША 070-ГБ, заједно са саобраћајном дозволом и једним контакт кључем. Решењем Полицијске управе у Шапцу бр. 226-568/18 од 18.10.2018. године, утврђено је да је поновљен поступак уписа у јединствени регистар предметног аутобуса, поништена је саобраћајна дозвола издата 22.01.2015. године, одбијен је захтев тужиоца у предмету уписа у јединствени регистар возила регистарске ознаке ША 070-ГБ. Наведено решење донето је због сумње да су идентификационе ознаке предметног аутобуса фалсификоване, а на основу извршеног криминалистичко-техничког вештачења наведеног возила, којом приликом је констатовано да је број шасије фалсификован уградњом металног профила, који носи вин ознаку која не припада предметном аутобусу. Против тужиоца и његовог законског заступника покренут је прекршајни поступак због сумње да су извршили прекршај из члана 297. у вези са чланом 292. став 1. тачка 3. Царинског закона. Из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке Слободана Петровића, првостепени суд утврђује да се у погледу предметног аутобуса са подацима из потврде произвођача аутобуса од 11.07.2018. године, подудара само број шасије, марка и тип возила, док се сви други подаци не подударају. Оценом изведених доказа, првостепени суд закључује да је тужилац правни посао купопродаје предметног аутобуса закључио са првотуженим и друготуженим, а да је власник предметног аутобуса био друготужени, иако је исти аутобус био регистрован у регистру возила на првотуженог. Примењујући члан 514. Закона о облигационим односима, првостепени суд закључује да је друготужени као продавац знао за правне недостатке предметног возила или је знао да се они могу очекивати, да услед тога постоји немогућност регистрације возила због фалсификованих идентификационих података, услед чега се возило не може користити у јавном саобраћају, што представља ограничење јавно-правне природе које има значај правног недостатка. У смислу члана 510. став 1. и 3. Закона о облигационим односима, првостепени суд закључује да је уговор о купопродаји раскинут по самом закону, из ког разлога одбија део тужбеног захтева којим је тражен раскид предметног уговора. Како је одузимањем возила од тужиоца дошло до раскида уговора, отпао је правни основ по коме је тужени примио уговорену цену, па првостепени суд закључује да је тужбени захтев у односу на друготуженог основан, услед чега исти усваја. Тужбени захтев у односу на првотуженог одбија, образлажући да на страни првотуженог није дошло до стицања без основа, будући да је првотужени износ од 36.000,00 динара, који је наплатио од тужиоца, исплатио друготуженом, а коју чињеницу су тужени потврдили.

На утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и то чланове 508, 510, 210. и 214. Закона о облигационим односима, када је тужбени захтев у односу на друготуженог усвојио. Тужилац је са туженима закључио уговор о продаји предметног аутобуса и исплатио купопродајну цену у целини у складу са уговором. Првотужени је био код надлежног органа регистрован као власник предметног аутобуса, али је на основу споразума између тужених власник предметног аутобуса био друготужени, који је и примио износ купопродајне цене за

исти аутобус. Правилно првостепени суд примењује члан 34. Закона о основама својинско правних односа, који регулише стицање права својине на покретним стварима, па правилно закључује да је власник предметног аутобуса био друготужени. Друготужени је са тужиоцем уговорио услове продаје предметног аутобуса, исти је предао тужиоцу и примио целокупан износ купопродајне цене. Следом наведеног, као продавац ствари у складу са чланом 508. Закона о облигационим односима, одговара тужиоцу ако на продатој ствари постоји неко право трећег које искључује, умањује или ограничава тужиочево право, а о чијем постојању тужилац није обавештен, нити је пристао да узме ствар оптерећену тим правом. Тужилац је у складу са чланом 508. Закона о облигационим односима, обавестио друготуженог о одузимању предметног аутобуса од стране надлежног органа. Друготужени, као продавац возила, одговара по правилима заштите од евикције за правне недостатке продате ствари, јер је дужан тужиоцу обезбедити мирну државину у којој тужилац неће бити правно узнемираван на основу неког права трећег, о ком није обавештен, нити је пристао да узме ствар оптерећену тим правом. У конкретном случају, друготужени је одговоран по правилима заштите од евикције, јер су на предметном аутобусу постојала одређена ограничења јавно-правне природе, а иста нису била саопштена тужиоцу. У првостепеном поступку је утврђено да се подаци на предметном аутобусу разликују од података садржаних у потврди произвођача аутобуса од 11.07.2018. године, услед чега не постоји могућност да се предметни аутобус користи у јавном превозу у складу са својом наменом. Услед тога дошло је до поништаја регистрације возила и возило се не може више користити у јавном саобраћају, из чега произлази да се ради о ограничењу јавно-правне природе из члана 514. Закона о облигационим односима. Како је предметни аутобус одузет од тужиоца, а друготужени није поступио по захтеву тужиоца и отклонио правни недостатак, уговор закључен између тужиоца и тужених је раскинут по самом закону. Последица раскида уговора јесте право на враћање датог, у складу са чланом 132. Закона о облигационим односима, па је првостепени суд правилно обавезао друготуженог да тужиоцу врати примљену купопродајну цену са законском затезном каматом од дана када је исплату примио, а како то прописује члан 132. став 5. Закона о облигационим односима.

Без основа су жалбени наводи да суд није дао разлоге о несавесности друготуженог. Према члану члана 514. Закона о облигационим односима, продавац одговара за ограничења јавно-правне природе, која купцу нису била позната, ако је он за њих знао или знао да се могу очекивати, из чега произлази да је услов одговорности друготуженог да је за ограничење јавно-правне природе знао или је знао да се може очекивати. Првостепени суд је у току поступка утврдио на који начин је друготужени прибавио предметно возило, те да исто није прибављено од овлашћене организације која се бави продајом возила, затим је ценио исказ друготуженог у погледу чињеница везаних за хаварисање и поправку предметног аутобуса, па је из свих утврђених околности правилно извео закључак да је друготужени знао да се оваква ограничења јавно-правне природе на предметном аутобусу могу очекивати.

Нису основани жалбени наводи да је првостепени суд погрешно применио члан 515. Закона о облигационим односима, којим је прописано да се право купца по основу правних недостатака гаси истеком годину дана од дана сазнања за постојање права трећих лица. Предметни аутобус је привремено одузет тужиоцу дана 06.02.2018. године, а затим је решењем надлежног органа од 18.10.2018. године поништена саобраћајна дозвола и одузете регистарске таблице. Тужилац је за постојање ограничења јавно-правне природе у погледу предметног аутобуса сазнао пријемом решења од 18.10.2018. године, имајући у виду да у моменту привременог одузимања возила дана 06.02.2018. године, тужилац још увек није имао сазнање о предметним

ограничењима. Како је тужба у овој правној ствари поднета 06.03.2019. године, то од дана доношења решења ПУ Шабац 18.10.2018. године, није протекао рок прописан чланом 515. Закона о облигационим односима.

Ово су разлози због којих је првостепена пресуда у побијаном делу потврђена.

Правилна је одлука о трошковима поступка, донета на основу чланова 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд правилном применом наведених одредаба и одредаба Адвокатске и Таксене тарифе, друготуженог обавезао да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 280.472,00 динара.

Следом наведеног, на основу члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

ТВ/ББ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Татјана Влаисављевић, с. р.**

За тачност отправка